

[Boligministeren.]

mere alsidig end hidtil, idet det foreskrives, at der altid skal gives tilbud i serier både med kortere og med længere amortisations-tid.

Endelig foreslår kommissionen et par ændringer, der tilsigter at støtte kurs-niveauet gennem en vis begrænsning i kreditors konverteringsrisiko.

De ændringsforslag, det stående udvalg har taget initiativet til, er i det væsentlige ændringer, der er foranlediget af den udvikling, der har fundet sted, siden den nu-gældende kreditforeningslov trådte i kraft. Det drejer sig om regulering af nogle beløbsgrænser og om en ajourføring af visse forældede bestemmelser.

Ministeriet har fundet anledning til at foreslå en uddybning af kreditforeningslovens bestemmelser om aldersgrænse for funktionærer. Der er for så vidt ikke tale om nogen realitetsændring, men kun om et forslag, der skulle sikre en mere fast praksis på dette område.

Jeg skylder at sige, at kreditforeningernes stående fællesudvalg, som man har drøftet sidstnævnte forslag med, har taget afstand fra forslaget, idet man mener, at det skærper ministeriets tilsynsmyndighed ud over, hvad der var forudsat ved kreditforeningslovens gennemførelse.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til det høje folketings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer i postloven.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2163, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 167).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Udvalgets ordfører (Poul Hansen [Svendborg]): Mellem lovforslagets anden og tredje behandling har udvalget holdt et møde, og et flertal, nemlig alle udvalgets medlemmer på ét nær, indstiller lovforslaget til vedtagelse i den skikkelse, det fik efter afstemningen ved anden behandling. Et mindretal, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, kan ikke stemme for lovforslaget.

Rager: Ved lovforslagets anden behandling meddelte jeg, . . .

Formanden: Jeg henstiller, at der er mere ro i salen.

Rager: . . . at såfremt lovforslaget efter den fornyede udvalgsbehandling kunne forventes ved den endelige afstemning at ville få en sådan form, at lokalportoen faldt bort, ville jeg stemme imod lovforslaget. Dette agter jeg at fastholde.

Jeg kan imidlertid ikke undlade at knytte nogle bemærkninger dels til de begivenheder, der er sket, siden vi havde sagen til anden behandling, dels til nogle af de kendsgerninger, som må danne baggrund for lovforslagets behandling.

Der foreligger en tillægsbetænkning, som oplyser, at udvalget har holdt et møde, samt at der er et flertal og et mindretal — og mere står der ikke i betænkningen.

Jeg må sige, jeg havde den opfattelse, at det efter den nye forfatnings gennemførelse var meningen, at man til sikring af lovforslagernes forsvarlige og tilbunds gående behandling skulle tilrettelægge denne således, at lovforslagene, når der havde været rejst indvendinger imod dem i den form, hvori de forelå efter anden behandling, skulle gå til fornyet udvalgsbehandling, hvorimod man, såfremt dette ikke var tilfældet, roligt kunne lade dem glide videre. Hensigten med at lade lovforslagene gå tilbage til udvalget må formentlig have været den — og det er da også sket i nogle tilfælde — at et udvalg virkelig har taget sagen op til en realitetsbehandling, og ikke mindst at

[Rager.]

udvalget, hvis forslag om ændringer måtte være fremkommet under anden behandling, tog sådanne op til undersøgelse og i tillægsbetænkningen udtalte sig herom.

Jeg tillod mig ved lovforslagets anden behandling bl. a. at pege på, at det ville forekomme mig mere naturligt, mere heldbringende, hvis man forhøjede tryksagsportoens i stedet for lokalportoens, men jeg har naturligvis ikke haft nogen mulighed for at bedømme, hvor stor en forhøjelse der ville kræves for at indbringe det samme provenu. Jeg pegede også på, at man kunne forhøje landsportoens med 1 eller 2 øre. Heller ikke her ved jeg, hvor stort provenuet ville blive; men jeg forstår, at udvalget ikke har interesseret sig for det, som jeg syntes var naturligt, nemlig at vise det hensyn, at man undersøgte og gav meddelelse om, hvor stort provenuet ville blive i de forskellige nævnte tilfælde. Det forstår jeg at man ikke har gjort.

Jeg må naturligvis tage til efterretning, at udvalgets flertal ikke har ønsket at gøre det, men når jeg ikke gør det stiltiende, er det, fordi jeg deri ser en lidt uheldig fremgangsmåde, og jeg vil dog advare imod, at folketinget kommer ind på, at udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling er en ren formalitet. Vi er mange, der over for befolkningen netop har peget på, at der gennem denne foranstaltning var sikret lovforslagene omhyggelig behandling; men hvis man mener at kunne nøjes med 2 eller 4 nøgne linjer, som man har gjort det i tillægsbetænkningen her, vil det ikke i længden være muligt at fastholde denne opfattelse. Det er i virkeligheden stridende mod ånden i den fremgangsmåde, som partierne var enige om burde følges.

Jeg tror derfor, det er en dårlig gerning, udvalget har gjort ved mellem anden og tredje behandling at behandle dette lovforslag så overfladisk, som det er sket. Ikke mindst gør jeg opmærksom på, at det lovforslag, som nu vedtages, slet ikke ligner det, der var til første behandling. Det var jo i virkeligheden ved anden behandling, at spørgsmålet om lokalportoens kom frem.

Jeg har villet gøre disse bemærkninger, fordi jeg tror, det er rigtigt i tide at advare imod en så overfladisk og ligeegyldig be-

handling som den, udvalget her byder folketinget.

Jeg vil derefter vende tilbage til de kendsgerninger, som ligger bag ved forslaget om lokalportoens forhøjelse. Man har hævdet, at den københavnske postbefordring var væsentlig bedre end postbefordringen på landet, og man har bl. a. . . .

Formanden: Det er nødvendigt, at der er mere ro i salen.

Rager: . . . fremhævet de mange ombæringer. Jeg har ikke foreslået reformer eller ændringer; men jeg har peget på, at for en meget stor del af den københavnske befolkning er der ingen fordel i det, som her er nævnt. Væsentlige dele af befolkningen forlader deres hjem om morgenen på et tidspunkt, hvor postomdelingen endnu ikke har fundet sted, og de kommer ret naturligt først tilbage efter deres afsluttede arbejdstid. Der ligger da deres post, og det kan være dem så ganske ligegyldigt, om den er udbragt gennem 1 eller 4 ombæringer; de får den på samme tid. Jeg kunne godt tænke mig, at man måske kunne stryge nogle ombæringer i København.

Dernæst vil jeg pege på, at den omstændighed, at posten kommer noget sent om morgenen, men måske så tidligt, som det er muligt, betyder, at en mængde forretninger selv må hente deres post på postkontoret, altså absolut ikke nogen særlig første klasses behandling.

Jeg vil endnu en gang minde om, at udvalget slet ikke i sin betænkning fandt anledning til at gøre folketingets medlemmer bekendt med, at der forelå en henvendelse fra Københavns magistrat til folketingetsudvalget. Det er vist lidt uklart, hvad der er sket. Udvalgets formand mente først at kunne hævde, at han ingen henvendelse havde fået i denne samling, men jeg kunne dokumentere over for ham, at det forholdt sig anderledes. Overborgmesteren har — efter opfordring fra borgerrepræsentationen og med magistraten bag sig — henvendt sig til udvalgets formand og protesteret imod lokalportoens forhøjelse. Overborgmesteren brugte betegnelsen, at dette var urimeligt, og anmodede udvalgets formand om at meddele udvalgets medlemmer dette synspunkt. Det er, så vidt

[Rager.]

jeg kan skønne, i hvert fald ikke sket på nogen særlig indtrængende vis. Dernæst har udvalget ikke skrevet noget herom i betænkningen, ligesom man heller ikke har meddelt, at Frederiksberg kommune havde rettet en skriftlig henvendelse til udvalget.

Når jeg minder om det igen, er det, fordi jeg ligesom ved det første punkt, jeg talte om, vil pege på det principielle heri. Se, den borgmester, der kommer til udvalgets formand, kommer som repræsentant for Københavns kommune, for den samlede kommunalbestyrelse bestående af borgerrepræsentation og magistrat. Han kommer som repræsentant for to forsamlinger, hvori den ærede formands partifæller har flertal; men hvilket indtryk gør det på folketingsudvalgets formand? Praktisk talt intet. Nu har jeg gennem flere år peget på, på hvor mange områder Københavns kommune er forfordelt både inden for det stor-københavnske område og inden for landet som helhed i spørgsmålet Københavns økonomi kontra landets økonomi. Jeg har bebredt den socialdemokratiske magistrat, at den ikke har kunnet forhandle bedre, men nu forstår jeg jo, at det er vanskelige kår, regeringen byder Københavns magistrat, når man behandler den så overlegent, som det åbenbart er sket i dette tilfælde.

Det undrer mig også at se ærede medlemmer optræde, som enkelte har gjort det her. Lad mig nævne en enkelt, nemlig det ærede medlem hr. Kolbjørn, der som medlem af Københavns magistrat er med til at bestemme, at henvendelsen skal finde sted, og er med til at karakterisere forhøjelsen som værende urimelig, hvorefter det ærede medlem stemmer for denne urimelighed. Han har måske ikke erindret, at overborgmesteren har været heroppe; hvis dette havde stået i betænkningen, var han blevet mindet om det, og det havde været rart, for så kunne han have taget sit standpunkt derefter.

Jeg har også gerne villet fremhæve denne kendsgerning, fordi den forklarer meget af det, man har set ske staten og Københavns kommune imellem. Jeg har ønsket at fremsætte disse bemærkninger til belysning af den efter min mening

dårlige — jeg skal ikke bruge stærkere ord — behandling, denne sag har fået i udvalget både før og efter anden behandling, og jeg anbefaler, at man stemmer imod lovforslaget.

Alfred Jensen: Jeg er enig med det ærede medlem hr. Rager i hans betragtninger angående udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling. Da vi i sin tid lavede forretningsordenen om, blev der netop lagt megen vægt på drøftelserne ved anden behandling her i salen; der blev givet længere taletid, og der skulle ikke alene kunne tales om de principielle linjer i lovforslagene, men også om detaljer. Når man gennemfører en sådan omlægning af arbejdsgangen her i tinget, som det jo var, må det betyde, at de betragtninger og synspunkter, der bliver fremført ved anden behandling, også bør få indflydelse på de udvalgsforhandlinger, der eventuelt finder sted efter anden behandling.

Jeg støtter de udtalelser, det ærede medlem hr. Rager har fremført om, at udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling ikke må gå over til at blive en formalitet. Jeg har den opfattelse, at den er det i vidt omfang. Der kan måske, hvad forskellige lovforslag angår, være gode grunde til, at den kun er en formalitet, men efter den store debat, der blev ført ved dette lovforslags anden behandling, forekommer det mig, at vi her har et lovforslag, som måtte kræve noget mere end den forhandling, man af tillægsbetænkningen kan se har fundet sted, og som man også kan slutte sig til af den indstilling, som udvalgets ordfører omtalte her fra talerstolen. Det forekommer mig, at ikke alene bør udvalgsforhandlingerne tage mere hensyn til det, der er fremført ved anden behandling i salen, men man bør også af betænkningen kunne se, hvad der egentlig er foregået i udvalget under det arbejde, som måtte have fundet sted mellem anden og tredje behandling.

Dernæst vil jeg gerne sige, at vi ikke er tilfredse med, at man afskaffer lokalporto. Jeg omtalte dette ved lovforslagets anden behandling og sagde, at vi er modstandere heraf. Men selv om man havde taget hensyn til de indsigelser, der er gjort

[Alfred Jensen.]

her i salen dels fra vort parti, dels fra anden side imod lokalportoens afskaffelse, ville vi ikke have kunnet stemme for lovforslaget. Vi kan ikke gå ind for, at man i tider som disse går til en forhøjelse af omkostningsniveauet, og det er jo det, det drejer sig om her. Man tager bevidst 10 mill. kr. mere ind i statskassen, uden at der er nogen begrundelse derfor i postvæsenets regnskaber; dér er der overskud. Når man skrider til at opkræve sådanne ekstra forhøjede afgifter, kan det kun betyde, at man ønsker at bruge postvæsenet som skattekilde. Det kan vi ikke godkende. Der tales netop for tiden så meget om, at man bør standse kapløbet mellem priser og lønninger, og fra regeringspartiets side har man gjort opmærksom på, at hvis det kapløb skal standses, må man også sætte ind imod prisstigningerne. Her er et felt, hvor både regering og folketing kan forhindre at priserne stiger. Ud fra denne opfattelse kan vi ikke godkende de motiver, der ligger bag dette lovforslag, og derfor vil vi stemme imod, når det om et øjeblik kommer til afstemning.

Oluf Pedersen: Da de fire gamle partier og det kommunistiske parti fandt på, at man skulle give folkepension til de velhavende, blev det jo nødvendigt på en eller anden måde at skaffe penge dertil; det skulle dels ske ved et særligt bidrag, men først og fremmest — og det gjaldt netop det beløb, der skulle skaffes til de velhavende — skulle det ske ved besparelser. Når man har angivet, at det her foreliggende lovforslag skulle være et af besparelsesforslagene, synes jeg, det er helt ved siden af. Hvis der var tale om besparelser, måtte det dog betyde, at folk slipper billigere, men dette forslag betyder jo, at noget bliver dyrere; havde det været meningen, at man skulle slippe billigere, måtte det have været et forslag om at nedsætte taksterne, f. eks. at sætte landsportotaksten ned til det beløb, som opkræves i lokalporto. Hvis man havde gjort det, ville det have sænket omkostningsniveauet her i landet; det ville have sænket pristallet, og det ville have sænket de offentlige udgifter. Men man er altså gået den modsatte vej.

I anledning af de betragtninger, der er fremsat af det ærede medlem hr. Rager, må jeg sige, at jeg synes ikke om, at man skulle have stigninger på andre områder i stedet for at afskaffe lokalporto. Jeg synes, man snarest skulle standse eller hindre en sådan stigning.

Jeg vil ikke være med til at kritisere betænkningerne. Jeg er helt sikker på, at spørgsmålet om landsporto har været meget stærkt overvejet i udvalget, inden sagen kom til drøftelse her i salen, og jeg tror ikke, det ærede medlem hr. Rager har fremført motiver, som ikke i forvejen var kendt. Det er jo for så vidt det ærede medlem hr. Ragers egen skyld, at han ikke har sørget for, at de radikale har sat en modstander ind på linje med ham selv, det var dog det naturlige. Det ærede medlem foreslog ved anden behandling, at udvalgsmedlemmerne skulle udskiftes med andre. Den tanke var måske ikke så gal, hvis det f. eks. var os andre, som ikke normalt kan komme med i udvalg, der bestemte, hvem de andre partier skulle sætte ind. Det ville være et stort fremskridt, men jeg synes, at de radikale, som dog har adgang til at komme i udvalg, ikke også skal have adgang til at bestemme, hvem de andre partier skal vælge; det burde nærmere være os, der skulle have en sådan adkomst.

For mig at se er det, vi trænger til, besparelser og skattenedsættelser; det, vi trænger til, er at få pristallet ned og dermed omkostningerne for at imødegå inflationen. Ud fra den begrundelse, at det foreliggende lovforslag går stik imod, hvad vi finder rigtigt, vil jeg anbefale at stemme imod det.

Carsten Raft: Heller ikke jeg finder det billede særlig flatterende, der her er givet af, hvordan staten skaffer penge, når den er i trang herfor. Den højtærede minister foretager gennem sine embedsmænd en gennemgang af, hvor det er rimeligt at lægge en sådan ny byrde, og fremsætter et lovforslag. Udvalget går helt andre veje og laver noget helt andet. Ministeren er ikke særlig glad herfor, men siger: ja, hva', pengene skal bare skaffes. For nu ikke at give et forkert billede af ministerens udtalelser ved anden behandling vil jeg gerne bringe et par citater. Ministeren udtalte bl. a. (sp. 2181):

[Carsten Raft.]

„På den anden side var det afgørende i denne sag jo at skaffe nogle penge.“

Og lidt efter (sp. 2182):

„Men jeg har haft den opfattelse — og det forstår jeg at udvalgets flertal også har haft — at når man ikke kunne komme den ene vej ud, så måtte man prøve en anden . . .“

Det er den minister, der har ansvaret for portoen her i landet, som — helt behjertet og sagligt — går ind for en særlig skat på en del af befolkningen. Nogen motivering for, at den er rigtig, har vi aldrig hørt. Ministeren omtaler, at det er en rationalisering, og det er ganske klart, at kunne man gøre alle priser og alle takster ens, ville det være en vældig rationalisering. Men det ville være en lidt radikal foranstaltning, tror jeg, som vi næppe kunne gå med til.

Selve hovedsagen, at den ydelse, der gives ude på landet, er langt større end den, der gives i byerne, står uanfægtet. Den højt-ærede minister talte om noget, det ærede medlem hr. Tholstrup har sagt, men dette drejer sig jo om sorteringen. Derimod står den påstand uanfægtet, at på landet afleverer et postbud måske et brev hvert 5. minut, men i København afleverer han hundreder i timen. Og yderligere gør jeg opmærksom på, at mange firmaer selv afhenter millioner af breve, de udbringes slet ikke af postvæsenet, det er det nemmeste for firmaerne. Det er dog i hvert fald en billig „udbringning“. En forretningsmæssig motivering for at etablere landsporto over hele landet eksisterer ikke. Den ydelse, der gives borgerne, er langt, langt ringere i hovedstaden og i de større byer, end den er på landet, og det er derfor en særlig beskatning af de store byers befolkning, der her finder sted.

Det er jo almindeligt på breve at anbringe et lille agitationsmærke. Meningen hermed er vel nok dels at skaffe lidt penge ind, men dels også at gøre brevenes modtagere opmærksom på et bestemt forhold. Jeg tror, det ekstra fem øres frimærke, som befolkningen i de store byer nu skal til at sætte på deres breve, vil være dem en lille påmindelse om, hvordan de store byers befolkning behandles af folketingets flertal.

Holger Eriksen: Jeg skal overhovedet ikke beskæftige mig med lovforslagets saglige indhold. Dels blev det behandlet indgående ved anden behandling, dels er jeg hverken ordfører for udvalget eller for mit parti. Men i anledning af de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Rager fremsatte vedrørende behandlingen af lovforslaget i udvalget, bliver jeg nødt til at sige et par ord.

Det ærede medlem hr. Rager er meget utilfreds med, at lovforslaget har fået en affattelse, som han ikke synes om. Det er han naturligvis i sin gode ret til. Hvis man kommer i mindretal i dette høje ting, er der i og for sig ikke noget at sige til, at man enten bliver ked af det eller eventuelt rasende over det — det afhænger fuldstændig af, hvordan ens temperament er — men det giver ingen begrundelse for at rette et overfald mod selve udvalgsarbejdet og karakterisere det som overfladisk og ligegyldigt.

Udvalget har holdt et meget stort antal møder, og det har behandlet de forskellige problemer, der har været forelagt det, meget indgående. Hvad angår den meget omtalte henvendelse fra overborgmesteren, har det ærede medlem i dag modereret sine udtalelser til en beklagelse af, at jeg ikke på nogen særlig indtrængende måde har forelagt denne henvendelse. Jeg må vel selv have lov til at bestemme, om jeg vil gøre det indtrængende. Hvis jeg, der dog bor i en relativ stor købstad, har den opfattelse, at det er rimeligt at indføre de samme forhold, som man har i de øvrige skandinaviske lande, og ophæve lokalportoen, kan man vel ikke forlange, at jeg personlig indtrængende skal give udtryk for lige det modsatte standpunkt.

Mellem anden og tredje behandling har vi fulgt den samme fremgangsmåde, som man følger i alle udvalg, og som er i nøje overensstemmelse med forretningsordenens ord og ånd. Vi forelagde sagen til ny behandling; der er ikke fremkommet nogen som helst nye synspunkter; alle de udvalgsmedlemmer, der var til stede, havde den opfattelse, at lovforslaget måtte vedtages uforandret. Er der da nogen, der kan forlange, at vi skal begynde forfra på den diskussion, som vi har ført gennem så lang

[Holger Eriksen.]

tid? Når der ikke er kommet et eneste nyt argument frem, hvorfor skal vi så give os til at lave en lang ny betænkning? Det er der ingen der kan forlange af os.

Jeg tilbageviser derfor det ærede medlem hr. Ragers angreb på udvalget og dets ledelse som noget, der kun er fremkaldt af en forståelig ærgrelse over, at det ærede medlem ikke har været i stand til at samle væsentlig tilslutning til sine synspunkter i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg skal selvfølgelig ikke blande mig i diskussionen om udvalgsarbejdet, som det ikke tillkommer mig at sige noget om.

Når jeg tager ordet, er det, fordi det ærede medlem hr. Carsten Raft på ny rejser det spørgsmål, om der bliver et rimeligt forhold mellem de store byer og landet ved afskaffelsen af lokalporto. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde ved anden behandling, at der ikke er ret stor forskel på udgiften, hvad enten et brev skal udbringes inden for et vist afgrænset område i eller ved de store byer, f. eks. København eller Århus, eller det skal bringes ud i landet. Det er selvfølgelig ganske givet, at selve udbringningen af breve ude på det egentlige land er dyrere pr. brev end i byerne, men byerne har en helt anden service, idet der er udbringning flere gange om dagen og man normalt får posten nogenlunde tidligt om morgenen, medens man ofte på landet må vente til langt hen på eftermiddagen. I det hele taget er der — det kan ingen fragå — en meget bedre service i byerne, og ud fra den betragtning må det være rimeligt at indføre ensartet porto. Det er ikke noget, vi har fundet på her i Danmark. I Norge og Sverige har man i adskillige år haft ensartet porto, og så kan det ikke være urimeligt at indføre det her. Der har selvfølgelig også derovre været rimelig begrundelse for det.

Jeg kan sige til det ærede medlem hr. Carsten Raft, at det i hvert fald er en tilfredsstillelse for mig, at det ikke er lykkedes det ærede medlem at overbevise hele sin egen gruppe om det rigtige i det standpunkt, han indtager. Der er oven i købet to medlemmer af den konservative folketingsgruppe, som har haft sæde i udvalget,

der er gået ind for lovforslaget. Således ligger det.

Rager: Indledningsvis vil jeg kun sige, at jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem hr. Carsten Raft i de udtalelser, han fremsatte om lokalporto, og den højt ærede ministers udtalelser nu har ikke på noget punkt ændret min anskuelse.

I øvrigt er det jo det ærede medlem hr. Holger Eriksen og mig, der har en lille diskussion om arbejdet i udvalget. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem vil forsvare et udvalgsarbejde, der er afsluttet med så magre betænkninger som dem, han her har præsteret. Der stod ikke i den første betænkning noget om de henvendelser, han havde fået bl. a. fra alle socialdemokrater i Københavns kommunes styrelse. Det ærede medlem siger, at overborgmesteren ikke kunne forlange eller vente, at det ærede medlem ville gå ind for overborgmesterens standpunkt med særlig styrke over for udvalgets medlemmer. Nej, hvis overborgmesteren havde troet dette, ville også jeg sige, at han havde båret sig urigtigt ad. Men den, der har båret sig mest urigtigt ad, synes jeg er udvalgsformanden, der får en henvendelse og er klar over, at han efter hele den måde, den er fremkommet på, ikke kan imødekomme den, men ikke siger det. Jeg sagde straks til overborgmesteren, da sagen drøftedes i borgerrepræsentationen og overborgmesteren berettede om sin mission, at det var da en underlig udvalgsformand, der ikke sagde til overborgmesteren: kom i en deputation med jeres henvendelse. Man må regne med, at en udvalgsformand, der er interesseret i at få en sag rigtigt belyst, når der kommer en henvendelse til ham, siger, at den bør komme i deputationsform eller i hvert fald skriftligt. Det ærede medlem havde hjulpet sin partifælle på en smuk måde ved at sige det, men det har han ikke gjort. Så kan han godt smile ad det, men der sidder nok alligevel i ham en lille smule nag over, at han ikke hjalp bedre.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen påstod dernæst, at der ikke var kommet noget nyt frem. Jeg vil dog pege på, at jeg ved anden behandling nævnte spørgsmålet om forhøjet tryksagsporto og eventuelt forhøjelse af landsporto. Jeg mener, at

[Rager.]

når der stilles et sådant forslag, er det naturligt for udvalget at spørge: hvad vil en sådan forhøjelse kunne indbringe? Det kunne sikkert være klareret fra den ene dag til den anden. Jeg vil mene, at når folketingets formand foreslår, at lovforslaget skal gå tilbage til udvalget, er det ikke alene, fordi det er en helt naturlig ting efter forretningsordenen efter en diskussion som den, der fandt sted ved anden behandling; men formanden, som varetager alle medlemmernes interesser og tager lige hensyn til alle, gør det også, for at udvalget kan få lejlighed til at besvare de spørgsmål, der er stillet. Det har man ikke gjort, og det kan jeg kun beklage.

Carsten Raft: Det er ikke noget nyt, at stordrift er forholdsvis billigst. Det er ikke forbavsende, at hvor en million mennesker er samlet, er service billigere, end hvor der kun er tusind. Det er muligt, at omegnsbeboerne ved en lille jysk købstad vil misunde København S-togene og den 20 minutters forbindelse, men der er ikke meget grundlag for at tro, at de får deres S-tog. Sådan er livets gang, og der må betales derefter, når man vil anlægge forretningsmæssige synspunkter. Hvis den højtærede minister i stedet for sine svævende betragtninger ville komme med konkrete tal for, hvor meget udbringning af et brev i et københavnsk postdistrikt koster, og hvad det koster i en lille jysk købstad med hus ved hus, så ville vi få besked om, hvor urimeligt det er, at denne service betales ens, således som den skal efter dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Jeg kan forsikre det ærede medlem. hr. Rager om, at hvis der kommer en henvendelse til mig i egenskab af formand for et eller andet udvalg og jeg opdager, at vedkommende ikke er klar over, hvordan han skal bære sig ad, vil jeg til enhver tid være villig til at assistere vedkommende. Ja, selv om det ærede medlem hr. Rager skulle komme til mig i en sådan situation, ville jeg i høj grad vise mig hjælpsom, men det ærede medlem må undskyldte mig: når der kommer en overborgmester for København, en mand, der har siddet her

i tinget i adskillige år, er jeg så bombesikker på, at vedkommende ved, hvordan han skal bære sig ad, at det ville være fuldkommen latterligt, hvis jeg begyndte at optræde som rådgiver med hensyn til fremgangsmåden.

(Kort bemærkning).

Rager: Jeg takker det ærede medlem hr. Holger Eriksen for det tilsagn, han gav mig om, at hvis jeg skulle komme i deputation til et udvalg, for hvilket han var formand, ville han hjælpe mig til rette — men han hjalp jo ikke sin partifælle, overborgmester Munk, til rette. Næh, siger det ærede medlem hr. Holger Eriksen, for overborgmester Munk har siddet så mange år her i tinget, at han skulle vide det. Jeg har siddet her en del flere år end overborgmester Munk, hvorfor skal jeg så hjælpes?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 107 stemmer mod 29.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om afgift af arv og gave (adoptionsforhold).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1263, fremsættelsen i tidenden sp. 2363).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Boye Hansen: Ved de ændringer med hensyn til adoptionsforhold, som gennemførtes ved adoptionsloven af 25. maj 1956, blev adoptionsforhold i arveretlig henseende som hovedregel ligestillet med ægte slægtskab.

Formanden: Jeg må bede om ro i salen.

Boye Hansen: Den højtærede finansministers forslag om ændring i lov om afgift af arv og gave, hvorved adoptionsforhold også ved afgiftsberegningen ligestilledes med ægte slægtskabsforhold, er således en